

Стојан Срдич

*Деца**(драмска минијату̀ра у 4 слике)*

ЛИЦА:

ДЕЧАК око 13, дечак
ДЕВОЈЧИЦА око 15, ћерка
ОТАЦ 45
МАЈКА 42

1. ДЕЧАК

*Сцена је у мраку.**Кревети, на кревету оца. Лежи-спава. Понекад захрче.**Крај кревета син.*

ДЕЧАК: Спаваш ли?

ОТАЦ: А? Шта?

*Пресијаде хркање.**Оца у главном говори њосано, чак несвесно.*

ДЕЧАК: Тата, спаваш ли?

ОТАЦ: Спавам.

ДЕЧАК: Како спаваш кад си будан?

ОТАЦ: Тако. Спавам. Ја тако спавам.

ДЕЧАК: Лажеш ме.

ОТАЦ: Не лажем те. Спавам. Ево, очи су ми затворене.

ДЕЧАК: Јеси ли жив кад спаваш?

ОТАЦ: Јесам.
 ДЕЧАК: Опет лажеш, тата.
 ОТАЦ: Жив сам сине. Пипни ме. Човек и кад спава, жив је.
 ДЕЧАК: Не знам да пипам у мраку, али знам да ниси жив.
 ОТАЦ: Шта?
 ДЕЧАК: Ниси жив. Више ниси жив.
 ОТАЦ: Како нисам? Слушај, ако се пробудим, тешко теби.
 ДЕЧАК: Па, нећеш да се пробудиш.
 ОТАЦ: Како нећу?
 ДЕЧАК: Убићу те.
 ОТАЦ: Шта ћеш да урадиш?
 ДЕЧАК: У-би-ћу-те!
 ОТАЦ: (Смеје се.)
 Како ћеш? Мрак је.
 ДЕЧАК: (Смеје се.)
 Лако ћу. Нико неће да види.
 ОТАЦ: Кажи ми.
 ДЕЧАК: Нећу.
 ОТАЦ: Ма кажи ми. Ма кажи тати свом. Хоћу да знам.
 ДЕЧАК: Видећеш кад те убијем.
 ОТАЦ: Ти си још балавац. Ништа ти мени не можеш.
 ДЕЧАК: Је л'?
 ОТАЦ: Да.

Одјекну њригушен њуцањ, а онда ти́ихо ројџање.

2. КЋИ

Слична сцена, само је кревети́ мало нижи.

Крај кревети́а стиоји Девојчица. У руци се назире велики чекић-мацола.

ДЕВОЈЧИЦА: Мама, спаваш ли?

МАМА: Спавам.

ДЕВОЈЧИЦА: Како спаваш кад си будна?

МАМА: Ја тако спавам.

ДЕВОЈЧИЦА: Лажеш мама.

МАМА: Не лажем. Спавам. Ево, очи су ми затворене

ДЕВОЈЧИЦА: Мрак је. Не видим.

МАМА: Значи да те не лажем и значи да спавам.

ДЕВОЈЧИЦА: Јеси ли онда и жива?

МАМА: Јесам.

ДЕВОЈЧИЦА: Опет лажеш, мама.

МАМА: Жива сам. Пипни ме.

ДЕВОЈЧИЦА: Не знам да пипам у мраку, али знам да ниси жива.

МАМА: Како нисам, кад јесам? Пусти ме да спавам. Уморна сам.

ДЕВОЈЧИЦА: Више ниси.

МАМА: Шта?

ДЕВОЈЧИЦА: Више ниси жива. И више нећеш бити уморна.

МАМА: Како нисам? Како нећу, кад хоћу?

ДЕВОЈЧИЦА: Не могу да ти објашњавам сада кад спаваш.

МАМА: Слушај, ако се пробудим, тешко теби.

ДЕВОЈЧИЦА: Па, више нећеш да се пробудиш.

МАМА: Како нећу?

ДЕВОЈЧИЦА: Лако. Убићу те.

МАМА: Шта ћеш да урадиш?

ДЕВОЈЧИЦА: Убићу те, мама.

МАМА: *(Смеје се.)*

Како? Не можеш. Мрак је.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Смеје се.)*

Лако ћу.

МАМА: Кажи ми.

ДЕВОЈЧИЦА: Нећу.

МАМА: Ма кажи својој мами. Хоћу да знам.

ДЕВОЈЧИЦА: Видећеш кад те убијем.

МАМА: Ти си још балавица. Не можеш ти мени ништа.

ДЕВОЈЧИЦА: Је л'?

МАМА: Да.

Туй удар.

Кркљање.

3. ТЕЛЕФОНИ

ДЕЧАК: *(Држи мобилни у рукама и само гледа у њега. Исти зазвони.)*

Ало... Ало... Секо!? Јеси ли урадила?... Стварно! Када?... Пред зору?... Како?... Мацолом!?!... Каквом мацолом? То је тешко оруђе... Нашла си под њеним јастуком? Сигурно спремила за ђалета?... Мртве ми кеве ти си луђа од мене... Тао. Видимо се кад се све смири.

Веза се прекида.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Такође зуре у мобилни који након неколико тренутака зазвони.)*

Прекинуо си, а ниси ми рекао шта си ти урадио... Јеси ли ти завршио?... Када?... Око два... Ниси плакао... Храбар си ти. Прави секин брат... С чим си га?... Пиштољем?... Стварно?... То је његов, трофејни. Имао је пригушивач? Добро је... Кад си га купио?... Јуче... Важи. Видимо се... Љуби те сека.

4. ДЕЦА

Њих двоје седе на некој клупи у неком парку.

ДЕВОЈЧИЦА: Јеси ли донео?

ДЕЧАК: Јесам.

ДЕВОЈЧИЦА: Све си снимио?

ДЕЧАК: Аха... А ти?

ДЕВОЈЧИЦА: И ја.

ДЕЧАК: Ок. Како ћемо их назвати?

ДЕВОЈЧИЦА: Ма никако.

ДЕЧАК: Ја бих дао наслов. Ипак је ово наше ауторство, а још прави актери. Бољи него било који ријалити. Нема глуме, нема преваре...

ДЕВОЈЧИЦА: У праву си... Имаш ли неки назив?

ДЕЧАК: Да... „Скривена камера: смрти:...” Ти на свој снимак додаш мајку, а ја на свој, додам оца.

ДЕВОЈЧИЦА: Супер.

ДЕЧАК: Шта мислиш колико ћемо имати лајкова?

ДЕВОЈЧИЦА: Најмање милион... Нико своје не убија ради зезанције.

ДЕЧАК: Углавном то сви раде због лове.

ДЕВОЈЧИЦА: Па и ми смо то урадили због лове.

ДЕЧАК: Шта причаш? Какве лове?

ДЕВОЈЧИЦА: Бато, лепе лове... Сто... Договорила се са провајдером.

ДЕЧАК: Сто! Чега?

ДЕВОЈЧИЦА: Сто хиљада евра, бато. Пола теби пола мени...

ДЕЧАК: Мало, мамицу му.

ДЕВОЈЧИЦА: Ајде онда да и њега кокнемо.

ДЕЧАК: Па ће сва лова бити наша?

ДЕВОЈЧИЦА: Да. Хајдемо.

ДЕЧАК: Еее, секо чекај!

ДЕВОЈЧИЦА: Шта да чекам? Немамо времена. Ајмо.

ДЕЧАК: Чекај. Сва ће лова бити моја.

ДЕВОЈЧИЦА: Како!?

ДЕЧАК: Овако.

Извуче њишићољ са њриѓушивачем. Повуче окидач. Зачу се слаб њуцањ.

Девојчица мрѡва клону ка клуѡу.

Дечак узе њен ѡелефон и оде.

КРАЈ

